

Un passeig pels bulevards ardents

Narcís Comadira

Un passeig pels bulevards ardents

Caravanes que fugen, ploroses, arrosseguen
uns farcells prou pesats. I masos cremen lluny.
Ara torno endarrere, veig cares conegudes
que ja no em reconeixen. Basarda i por els empeny.

Fam i pesta desola tots els poblats d'Europa.
Hi ha exèrcits que saquegen, pagesos revoltats,
Clergues que es venen l'ànima a irrisoris dimonis.
Corre cavall, oh, corre! Quin verd tan clar té el faig!

El salnitre rosega el fons de les pintures,
un artròpode es menja el text dels manuscrits.
Amor, amor, i et beso, porta'm un braçat de roses.

Fugissera Bellesa sempre incontaminada,
vine tu amb el fuet d'un somriure o d'uns ulls.
Sacseja'ns en la fosca de la monotonia,
desafia el passat, el present i el futur.
Vine enmig de la fúria d'aquest món que s'acaba,
de confusa tenebra, de mentida i oblit.
Fes sagnar els nostres ulls que, en terra de ningú,
en el cor de la guerra es debaten insomnes.

Londres, febrer de 1973